

REGÉLŐ.

Pesten csütörtökön április 29^{kén} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' h a n d z s á r.

(Folytatása.)

Mind e' vád, bírálatok, vélemények szájról szájra jártak, de tiszteletes távulságban a' hercegnőtől, 's nem rablának-el csak egyet is imádói közül. Minden rosszallás, elítélés, 's az emberiségnek egész makacs gonoszsága nem színetlenithet-e arcza rózsáit, sem gazdag örökösétől meg nem foszthatá. Tarka koszorújában a' tánczvigalmaknak ő volt a' 'közép-virág; — 's ha ő jelen nem volt, elveszté a' koszorú szívirányi csábját. — Egyébiránt halmozott meghívások daczára is csak ritkán jelent-meg vigalmakban; de egyszer sem mulasztá-el a' napot, mellyen a' posta a' tulai kerületbe indult. Illyenkor a' legszorgalmasb író volt, 's ezen iratok rendesen a' hadnagy anyjához mentek, kitől a' hercegnő is kapott minden postán hosszú leveleket, átázva anyai könyektől. Illyenkor rendesen atyjához futott a' kedves hölgy, 's karjait nyakába kulcsolva kérdé: ,atyám! irtál Pétervárra?' — „Igen is édesem!“ — felelé az atya, szemüvegét feltéve, hogy a' hadnagy anyjának levelét olvashassa.

Ezen levelezésben — a' Pétervárról vártt felelet bizonytalanságában élte-át a' a' hercegnő a' telet. Éppen készüléteben falura, hivatá egy reggel atyja.

,Szegény Nathalia! — mondá — 's egy nyíltt iratot vetett az asztalra.

A' hercegnő összeroskadt; arczai égtek; szíve az ifjúságnak egész erejével dobogott; szemei a' női érzet egész folyamába áradtak-el.

V.

Állhatatosan, mint granit, maradt az ezredes állomásán, hű a' hercegnőhöz; a' csatahely egészen neki jutott. — Ő nem változott, de körülte minden. Most ő az első a' társaságban, az ohajtott vendég, a' köz figyelem tárgya. A' fiatal hercegnő Na-

thalia, 's ezeknek példáján indulva a' herczeg is gondossággal kerülgeték, mint hitelezőjét az adós, mint szegény barátját a' gazdag, mint író a' censort.

„Én hiszem — mondá a' herczeg — ezredes ur nem fogja sorsát nehezíteni. Az ifjú ön ezredébe jó; anyja szívemet repesztémeg. Könyörögtem, irtam, hogy legalább közelében maradhasson; különben meghalna. Kérem önt ezredes ur; számolok önre.“

„Az egekre excellentiád, hogy? kédkedhetik? Én bizonynyal mindent teendek, mi hatalmamban áll.“

Ekkor a' herczeg megszorítá az ezredes kezét, 's ez kevélyen pillantott a' fiatal herczegnőre. Valami édes az, ha oltalmat ajánlhatunk egy szép nő szemei előtt. De voltak olykor pillanatok, midőn az ezredes nem jöhetett tisztába ön magával. — Sirni illetlen; — nem sirni lelketlenség. Röviden, ő nem tudta, mit tegyen, 's, habozott az emberi részvét és katonai márvány-keményység közt, társasági állása 's rangja közt. E' zavarba őt többnyire Nathalia hozta, midőn kezét megfogva, egyenruháját köny-folyóval árasztá-el. — 'S ámbár a' zokogás akadályozá kimondani a' szavakat, érté ő még is, hogy itt anya könyörög fijáért. A' fiatal herczegnő ilyenkor fejét elfordítá, 's kifutott a' teremből; a' herczeg pedig ismétlé: — „elég, elég Nathalia! nyugodjék-meg! — 's az ezredes vigasztalást hintett közbe, és ígéreteket esküdött, mint: — „ne féljen nagysád! igyekezni fogunk, hogy minden jó legyen: én bizonynyal már e' ház kedveért sem nyomnám!“

Csak egyedül a' fiatal herczegnőtől nem jött semmi kérelem, semmi czélzás, mellyből az ezredes gyanithatta volna, milly részt vesz ő annak sorsában, kiért olly általános közbenjárulás történt. — 'S ez mi örömet hágtá volna át az illőnek határait, és mi örömet sirt volna azon ifjúért! — Női okosság 's a' velők született cselesség susogá fülébe: „ne kérd! — ne emlékeztessd őt azon időre, midőn a' hadnagy az ezredest elhomályosítá. — Ő érted mindent fog tenni; szemlét fog rendezni; zenészzel fog mulattatni, 's ezredével az egész világ ellen csatára száll miattad. — De hátha szerelem-féltés — hát ha önszeretet...“ És ha a' czélt tekintjük, szent; ha az eszközöket, vétkes szerepét utánozhatlanul vivé-ki. Így bonyolodnak össze a' földön bűn és erény; így ítéltetnek-el a' nők tettetéseikért, 's vádoltatnak őszinteségökért.

Az ezredes, a' felvilágosodás és könyvek szenvedélyes barátjának nyilvánítá magát; 's az ifjú herczegnő ellátta könyvekkel; olvasott neki, békével hallgatta, midőn tűzbe jött 's lármázott, 's kérte, irjon emlékkönyvébe. — Az ezredes bizonyítá, hogy szenvedélylyel szereti a' zenét, 's a' herczegnő egész estvéken át,

zongoránál ült, hogy őt mulattassa, hogy neki alkalmat nyújtson megesküdni arra, miként szebbet soha sem hallott. — Az ezredes örömet evett a' herczegnél — 's a' fiatal hölgy minduntalan kérdé: „nemde holnap nálunk eszik ön?” — Ollykor, hogy magát nőkhez alkalmaztassa az ezredes, gyengéd érzetekbe mélyedt-el, 's elkezdé a' szívbetegeket taglalni, — 's a' herczegnő szemeit lesüté; fekete szempillái szüzi szemérembe borultak. — Gyakran a' napnak végén, alkonyatkor, azon órákban, midőn a' nyelv sántikált, a' fő nehezül és ürességben tévelyeg, — midőn nem volt mihez fogni, ott ült az ezredes hallgatva — társalkodónéját, a' teremtetőt, falakat, 's nyílt ablakon át az eget bámulva a' nélkül, hogy egy gondolatot teremtene, egy szót hallatna: — 's illyenkor a' herczegnő gyors folytonossággal kezdett az időről beszélni. 'S innen volt, hogy valahányszor a' herczegnő tőle szabadult, 's teremében divanjára veté magát, — keble a' kinyugvásnak nehéz sohajától szabadult-fel, 's arczán a' békétlenség és ingás jelei szárnyaltak azon eszméletre, hogy az ezredes tulságig van elhitetve. Előbb eszébe sem ötlött volna, hogy valaha kezéről álmódzhassék, 's most ez mind rendén volt, 's a' herczegnő összeborzadt azon gondolatra, hogy nem sokára határozott ajánlat és kérelem következhetnék.

De e' kéz-ajánlat, e' szerelmi nyilatkozat, kínzó Furiák voltak az ezredesnél; — agyrémek, mellyek reggel és estve ágya előtt termettek; katonai rendbe állva a' katonai próbatéteken vele léptettek, 's mint az ezred lobogói, soha el nem hagyák. — „Hogy, kell a' kezet szívre tenni? — hogy, mondják: „én szeretem önt” — miképp' azt kimondani? — miképp' ezt merni? — 's még hozzá ki nek? — Egy herczegnőnek! ki olly ékes, olly előkelő, fény és convenientiákkal olly rettentően körülvett. — Lábaihoz hullni? — gondolá az ezredes — ez többé nem divat; természetemhez 's életkoromhoz nem illő. Csak úgy pusztán mondani pedig, térdelés nélkül, valami hideg, nyomatékalan. — Levelet írni? — de herczegnőnek orosz levelet írni? — ez nagyon közönséges, nevetséges. A' herczegnek nyilatkozni? — de a' hölgy megharagszik, hogy őt melőzőm.” — Röviden, akármit gondolt az ezredes, mind ügyetlennek tetszék neki.

Végre — 's ez szerencsés ötlet vala, az ezredes magán kívül volt örömeiben, — béke szállta-meg, 's kinyugodott. — Nathalia fogja erre felszóllítani.... — 'S az ezredes bámulatos nyugtalansággal várta az ifjút.

VI.

Thea-csészével kezében, füst-felhőket eregetve ült az ezredes tükrös asztala előtt. Az ezredi segéd lépett-be, 's nyílt levelet adva-át, mondá:

„Egy halálos párbaj miatt, biróilag közlegénynyé degradáltt ide küldve” —

„Ah, ide küldve! — szakasztá félbe az ezredes, ’s’ felugorván a’ székről hévvel ragadá-meg a’ papírt. — Öröme a’ szerencsétlennek barátságos felvételéért kezeskedett. Ő nem fogja helyzetének mérhetlen különbségét vele éreztetni, mellyről olly rögtön alá kellett szállnia; ő nemes, bár akadályokkal teljes, segédkezet fog neki nyújtani.

„Ez ugyanaz — folytatá a’ segéd — kiről a’ mult évben mondák, hogy a’ herczegnőt, ön ismerősét, nőül veendi.” — Hunyorgatva nézett a’ főnök alattvalójára, ’s tovább olvasott.

„De most aligha fogja elvenni!” — folytatá tovább gúnyosan mosolygva — melylyel egy részre megvetést, más részre hizelgést akart kifejezni.

„De hol van? — mutassa ön!”

A’ segéd ajtót nyitott.

Nyakkendő nélkül, pongyolában, vállrózsa nélkül, teljes rendtelenségben emelé-fel az ezredes csészéjét; ünnepélyes gondatlansággal nézett az ajtóra; pipáját ajkaihoz vivé; egy adagot lenyelt, és leült. Segédje emlékezteté, hogy a’ hadnagy a’ herczegnő jegyesének tartatott; emlékezetébe hozatott a’ katona, mint hadnagy — de ezzel együtt a’ herczeg kérelme is, az anyai könyek, ’s az önzés keményebb bilincsei pattogni kezdettek. Egy pillanat volt ez, midőn az erős a’ gyengének egy antik szobor magasztas nyugalmasában, vagy sértő gondatlan gyengeségben akar megjelenni; midőn készül kérdéseket tenni, ’s e’ mellett holmit elnézni. Egy pillanat volt ez, mellyben az ezredes így szólítandja a’ hadnagyot: „Te” —

A’ katona bejött; egyenes magatartással előre lépett, ’s gyorsan mondá:

„Van szerencsém magamat nagyságodnál bejelenteni.”

De mozdulatai szépek és szabadok voltak; hangja szilárd, biztos; — arcán nem ült kérelem ’s folyamodás, sem szemtelenség, sem megalázódás. Ő még mindig ugyan azon hadnagy; arcán ugyan azon fiatal szín: — csak a’ közlegényi egyenruha vetett reá némi álomszerű báj; — de az ezredes nem veszté helyzetét. — A’ sors messze löké a’ hadnagyot a’ herczegnőtől. Egy közlegény nem lehet vetélytársa; az ész felsőséget nyert az érzetten; ’s a’ részvét az iránt, kit félünk, vagy kire szükségünk van, gyengíti a’ nagyok keménységét.

Az ezredes felkelt, ’s egy felsőbbnek komoly jó akaratával ’s a’ nyilvános kívánnal egy embert boldogíthatni, bocsátá-le ke-

zét a' közvitéz vállára.—Ez elpirult. — „Isten hozta! Önnek anyja és én is rég vártuk önt. Sajnálom, hogy így történt: — egyéb-iránt nem fogjuk önt egészen, mint szokás, szolgálatni. — Ezzel segédjéhez fordulva mondá: — „a' tiszti karnál megtartani!”

„Köszönöm jó akaratját” — mondá a' közvitéz.

„Majd jobban lesz ez; láthatja ön anyját, mikor akarja, csak...” az ezredes segédjére tekintett azon arczkifejezéssel, mely érteti velünk, hogy kellemetlenül hat reánk illy tanúk előtt nyilatkozni — csak tanácslom, a' herczegnél ne mutassa magát, tulajdonképp' csak azért, mert ott sokan megjelennek. Ez ön miatt igen jó lesz.” — Mind ezt az ezredes egy diplomátának jószívűségével mondá.

Rövid ideig tartott a' mind kettejeknek unalmas beszéd; az ezredes tudakozódott a' párbaj közelebbi viszonyairól; vállat vonított, okolta az elesett segédet, 's azon tréfás észrevételt tette, hogy a' közvitéz ruháján a' posztó kissé finom, 's erős nevetés közt kérdé, tudja-e a' jobbra — balra — gyakorlatokat. 'S midőn ez felállott, hogy megmutassa, gyorsan kiáltott amaz: „elég, elég: menjen ön, hova kell.”

A' közvitéz frakkot öltött, 's anyjához sietett.

VII.

Tiszta szép reggel volt; könnyű szellő lebegé-be a' tájat. — Bronin nem találá honn anyját. A' herczegi lakban volt. Már is kezdé érezni a' tanács nehéz súlyát, mellyet parancs gyanánt kellett vennie. Gyanitni kezdé, miért nem szabad neki magát a' herczeg előtt mutatni; de a' nyugtalanság szeretett anyját vigasztalhatni, felsőbbiséget vivott-ki az alárendeltségen. — Bizonyosan senkit sem fogok ott találni, 's könnyű lesz ezt az ezredestől eltitkolni. — De még egy más kép is lebegett képzele előtt. — „Mint fog ő fogadni? — kérdé magától. — Most frakban vagyok és közember!” — 'S e' gondolat csaknem megemészté.

A' herczeg szívesen fogadta, nagyobb figyelemmel, mint az előtt, 's reménynyel kecsegteté. Az anya két kézbe fogá fejét, és csókolni kezdé. — „Anyám, te megszégyenítesz! Ugy csókolsz, mint gyermeket!” — és szemei könyekbe merültek.

A' herczegnő nem volt a' teremben; de a' hír egy pillanat alatt toilette-szobájaig nyomult.

Gyorsan lépett az ajtóhoz, de rögtön állva maradt, 's nem lehetett eltalálni, valljon maradni akar-e vagy menni. — Észrevehető gondtalanság a' toilette-finomságán mutatá, mennyire sietett. Keze a' kilincset többször érinté a' nélkül, hogy ajtót nyitna.

A' herczeg nem akará talán zavarni az anya és fiú összejövetelét, 's magukra hagyá őket; de csak hamar ez is távozott, hogy fíjának szállását elkészítse, az az mindennel megtöltse, mi a' közlegénynek nem való. — Azért is, midőn a' fiatal herczegnő, szép határozatlanságában, kezeit a' bronz-kilincsre tévé, gondolkodott, 's vissza-tért zsebkendő 's kéztyűért. — Bronin már egyedül volt.

(Folytatása következik.)

HAZAI HIRLELŐ.

GYÁSZHIR. — Apr. 8-án élete 31-ik évében születés után következett in-lázból szenderült-el m. Zsadányi és Törökszentmiklósi Almásy Constantia assz., m. Bedeghi gr. Nyáry Ferencz, cs. k. nyugalmazot kapitány urnak hitese. — Hült tetemei Szenicze mezővárosban (Nyitra vgye) levő, Nyáry grófok sirboltjába vitettek — Az elhunynak férje, 's leánykája Francziska, méltán kesergik a' dicsőülttet.

PESTI VIZSGÁLÓ.

PESTEN, folyó hónapunkban a' halálozások rendkívül sokasodva következtek egymás után, melyek közül t. olvasóinkat különösen érdeklendik a' következők. — 1) Apr. 20-kán mult-ki elgyengülésből, élete 88-dik évében mtgos Péchujfalusi Péchy Imre ur, sz. István rendjének keresztese, a' f. mélt. hétszemélyes törvényszék közbirája, a' tiszántuli helv. hitv. egyházkerület főgondviselője, mind a' négy kerület egyházi conventjének vál. elnöke, a' magyar akademia igazg. tagja. Hamvadó földi részei a' pesti ref. egyház sirboltjába vitettek örök nyughelyre, hol a' gyásztisztelet jun. 15-én fog tartatni. — Gyászolják elhunytát gyermekei 's unokáji, névszerint: Péchy Ferencz ur, cs. k. aranykulcos 'shitese báró Fries Francziska assz.; — P. Petronella assz., Draskóczi és Jordánföldi Ivánka László ur özvegye; — P. Joanna assz., Négyesi Szepesy Ferenczné; — P. Amália, cs. k. százados Frész György hitese; — Krenosi Gosztonyi Imre ur, Miklós cs. k. magyar lovas ezredbeli főhadnagy, néhai Kr. Gosztonyi Andrásnak Péchy Therézia assz.-tól született fíja; — Zsombory Anna, kir. táblabíró és tanácsos Magyar-Nagy-zsombori Zsombory Imre néhai hitesétől Péchy Karolinától származott leánya; — végre Nyitrazerdahelyi Zerdahelyi Lőrincz néh. hitesétől Péchy Krisztinától született gyermekei, u. m. Zerdahelyi Imre; Z. Incze a' cs. k. 5-dik pattantyús ezredben, — és Z. Ferencz, a' 33-dik számú magyar gyalog ezredben szolgáló kadéto.

2) Ugyan Pesten apr. 20-án élete 37-dik évében elgyengülésből mult-ki m. Hodossy Maria asszonyaság, m. Aszódí báró Podmaniczky János ur ögnak hitese; kinek hült maradványai a' rákos-kereszturi sirboltba vitettek végső nyughelyökre. Kesergik őt szerető férje, 's leányai Maria és Zsuzsanna.

KÜLÖNFÉLE.

Emberi életkor. Tudjuk, hogy az okatlan állat nyolczszor tovább élhet, mint szüksége volna minden tekintetben teljes kifejlődésére. Mivel pedig az ember csak 25-ik évében éri-el physical fejlődése tökélyét, ennél fogva neki 200 évi életnek kellene rendelve lenni. Ámbár e' kort nem olly könnyen éri valaki el, még is több példát mutat az országok 's népek történetkönyve olly emberekről, kik másfél századig vagy ezen tul sőt két száz évig is éltek. — 1670-ben Jenkins Henrik 160 éves korában halt-meg York gróf-

ságban (angol ország). 13 éves volt, midőn a' flowerfieldi útközetnél részt vett. Kétszer tett nyilvános esküt, melyeket 140 évi időköz választá-el. — 1815-ben Bowin János, lengyel, 175 éves korában végzé életét, 's élő gyermekei közül többen voltak 100 évnél korosabbak. — Surington József 1797-ben Norvégiában, Bergen melletti kishelységben, 160 éves korában halt-meg. Több ízben házasodott. Halálakor legidősb' fija 105, legfatalabbik 9 éves volt. — A' világ könyveiben azonban legnevezeteseb' említés tétetik egy hosszú életkor felől bizonyos szerecsennél, ki 210 évig élt. Hasonló példát Europa többet nem mutathat-fel. Angol, svéd, dán és norvég ország azok, melyekben az emberi élet legfőbb korát éri-el. Nevezetesebb példák ezek: Parra Tamás 152 éves; Essingham (Cornwallisból) 144; Drakenberg dán (miután 15 esztendeig török rablánczot viselt, 's 91 évig hajóslegény volt) 1772-ben 156. évében halt-meg. — A' legöregebb férfi, kiről franczia országban emlékeznek, egy rokkant katona volt, ki Parisban néhány év előtt 125. évében halt-meg. Jelen volt XIV. Lajos szobrának a' győzelemtéren felállításán. Olasz, spanyol, portugál, német országnak e' tekintetben nem kedvez többet a' természet, mint franczia országnak. Bizonyos, hogy az első emberek életét tetemesen hosszította egyszerű vándor életmódjuk a' szabad ég alatt. Nem is tagadhatni, hogy az élet tartósságára nagy hatást gyakorol a' mérsékelt életmód, foglalatosság, testi gyakorlatok 's falusi levegő. A' szoros diaeta mellett elmélkedő életet követő remeték története a' szokatlan élethosszúságnak számos példáját mutatja-fel. — A' hajdankori bölcsészek közt Arenophilus 106, Dämonax 110, Epimenides 157, Georgias 108, Demokritus 109, Zeno 100, Isokrates 98 évig élt. Közönségesen kevés aszszony él 100 esztendőn túl; 's mi legkülönösebb, színésznék közt találkozik az igen hosszú életnek legtöbb példája. Lucia még 112 éves korában is megjelent a' romai szinpadon. Capiola Galeria első fellépte után 80 évvel megbízott Pompejus elfogadására, 's még Augusztus koronázásán is láttatott. — Franczia országban a' híres Marion de Lorme 137 esztendőt ért-el.

Iszonyú gazdagság példái. — Mellyik szegény legény nem képzelte magának szomorú óráiban határtalan vagyont, 's nem vidítá magát olly ábránddal, hogy óriási pénzhalmokat bír? Sőt maguk a' derekabb emberek is, kik mérsékelt jövedelmet huznak, gyakran szokták magukat mulatni illyféle furcsa képzeletek és mértékfeletti tervekkel? 'S miért nem? Valóban, a' pénz-kölesönözte földi hatalomban valami szép és nagyszerű létez. Mammon trónjánál történő imádtatásban részt vehetni, szerencsével elárasztani a' tömeget, és módnélküli köszönetet aratni, valóban nagyszerű gondolat. — Mennyire követi ez álmokat a' valóság, következő adatok tanúsítják. Az újabb világ legdúsabb férfainak egyike Wolsey bibornok VIII-ik Henrik angol király kedvence volt. Ezen újabb szerű Crösus 500 embernyi erős kísérettel birt. Közöttük volt tíz lord, 15 levente, és 40 nemes. Évi jövedelme volt olly tetemes mennyiségű, ha nem nagyobb, mint a' koronác. — Ximenes a' spanyol minister, a' franczia Richelieu, Mazarin, és de Reez iszonyatos kincseket szerettek maguknak; például Mazarin 80 millio pengő forintot hagyott hátra.

Rövid idő előtt halt-meg Lithvánia leggazdagabb birtokosa. Három fja sz. pétervári hírlapok szerint 47 uradalmat örökölt 2000 faluval. 60 000 sze-

mélyes férfi rabszolgánál többet kaptak, e' mellett pedig 10 millio koronás tallért készpénzben. Leánya Sapietha herczeghez ment nőül, és jegyajándokképpen két millio tallért kapott.

Egész spanyol országban bajosan találhatik város, vagy helység, melyben Medina Celi marquis kastélyt ne birna, annyira, hogy egész spanyol országot átutazhatná (miként Batura herczeg-Szicziát), és mindenkor házában alhatnék.

A' nagy birtokosok között Esterházy herczegeinket sem hallgathatjuk-el. Közönségesen tudva van azon eset Esterházy herczegről, midőn t. i. Anglia legnagyobb juhnyájának birtokosát meglátogatá, erősíté, miszerint több juhásza van uradalmaiban, mint sem ama juhászgazdának birkája. Erre felszámítás rendeltetett, melyből a' dolog állítása megvalósult Victoria angol királyné koronáztatása alkalmával Esterházy Pál herczeg félmilliónyi értékű ruházatot viselt.

Nem kevésbbé ismeretes Demidoff orosz családnak tömérdek birtoka, részint földben, részint bányákban.

Ázsia fővárosaiban szintén halmozvák töméntelen kincsek. Nem szándékom a' kalifák mesés gazdagságait említni. Ujabb időkben Nadir Schach Delhi elpusztításakor 780 millio pengő forintnyi zsákmányt hurezolt haza; 's tavali évben egy indiai Radschah leánya házassulásakor (valamint a' „Panorama des Universums“-ban olvasható volt) a' kolduló braminok között fél millio forintot oszta-el alamizsnaként!

Többször tétetett már említés az amerikai Asztorról, ki 20 millio dollarnyi értékű vagyont hagyott maga után (egy dollar 2pgő forintra tehető.) Nem halt ugyan még ki a' gazdag amerikai nagybácsik unokáinak faja: de a' nagylelkűség, melylyel ők istennekként áraszták-el az éhező europai szerető párokat, mesés mythossá vált.

Nehogy nagyon is sovárgókká váljunk, néhány classica példakkal fejezzük-be rövid vizsgálódásinkat. Crösus, kinek neve minden rendkívüli gazdagságú embernek számára appellativummá lön, az akkori pénzkelet szerint 17 milliót birt falusi birtokokban 's rabszolgákban.

Seneca, a' philosoph, 35 milliónyi értékű vagyonával könnyen bölcselekedhetett. Éppen ennyit birt a' jós Lentulus is. Tiberius 236 milliót hagyott halála után. Valóban mesterség volt ennyi pénzt szerezni; de nagyobb mesterség volt, hogy Caligula öcsese 12 hónap alatt egész örökségét elpazarlotta. Antonius a' nyilvános pénzekből 1470 milliót költött-el; Apicius 5 milliót csak ivásra költött; 's midőn már nem volt egészen egy milliója hátra, megmérgezte magát, mivel illy csekély mennyiségből nem élhetett. Caligula egy ünnepelet tartott, mely 800.000 forintba került, és Lucullus asztala naponként általán véve 20.000 forintba került pengőben.

Illy öszvegek látására elszédül a' fej, 's bámul az ész. Én tehát befejezem az egészt, és szerényen megelégszem Milo adósságaival, melyek mintegy 60 milliót tesznek.

B. J.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 453.